

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Dudás Gábor ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Sáska Erzsébet jogtanácsos által képviselt Pálhalmai Országos Büntetés-végrehajtási Intézet (Pálhalma, Pf. 7.) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fejér Megyei Bíróság (2012. január 1. napjától Székesfehérvári Törvényszék) 2011. november 21. napján meghozott 27.P.21.594/2011/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes részéről Pf.3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését a per főtárgya és a perköltség viselése tekintetében azzal hagyja helyben, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli. A késedelmi kamat tekintetében megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (azaz egymillió) Ft után 2009. július 7-től a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatot.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 (azaz negyvenezer) Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, ezen összeg után 2009. július 7. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamat, valamint perköltség megfizetésére. Tényként adta elő, hogy mialatt szabadságvesztés büntetését töltötte, az alperes az iratait más részére adta ki. Ez a személy az iratok birtokában különböző bűncselekményeket, szabálysértéseket követett el, illetőleg az iratokkal való egyéb visszaélések miatt különböző eljárások indultak vele szemben, amelyekben védekezni kényszerült. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Annak jogalapját nem vitatta, álláspontja szerint azonban a felperest nem érte olyan hátrány, melyet csak nem vagyoni kártérítéssel lehetne kompenzálni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forintot, valamint 80.000 forint perköltséget. Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Tényként állapította meg, hogy a felperes büntetésének letöltése végett 2007. február 9-én vonult be a miskolci büntetés-végrehajtás intézetbe és ekkor az iratait - személyi igazolványát, lakcímkártyáját, tb kártyáját, adóigazolványát, vezetői engedélyét és polgárőr igazolványát - leadta. Az alperes ezen iratokat 2008. január 20-án egy szintén V. A-nak nevezett, akkor szabaduló személynek adta ki. V. A. a felperes személyi igazolványát, illetőleg egyéb iratait felhasználva követett el különböző bűncselekményeket, a megindult eljárások során pedig a felperes személyi adatait adta meg. Ezt meghaladóan 2008 márciusában térítési díj fizetése nélkül vette igénybe a Dunaújvárosi Család gondozó Központ Hajléktalanok Átmeneti Otthonát, ezért az illetékes közigazgatási szerv végrehajtást rendelt el, amelynek során a felperes Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól esedékes járandóságának 33 %-át letiltották. Később a levont összeg visszautalásra került. V. A. több alkalommal utazott autóbuszon és vonaton menetjegy nélkül, ezekben az esetekben a felperes lakcímkártyájával igazolta magát, így a MÁV Start Zrt. a bírságot tőle követeli. Hasonlóképpen eljárás indult vele szemben telefondíj-tartozás, a tartozás azonban V. A-hoz köthető. A felperes 2008. október 4. napján szabadult, ekkor vált számára egyértelművé, hogy az irataival visszaéltek. Ezt követően több alkalommal arra kényszerült, hogy a V. A. által elkövetett vagyon elleni bűncselekmények, illetve szabálysértések miatt védekezzen.

Határozata jogi indokolásában az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes keresete jogalapjaként személyhez fűződő jogainak megsértését jelölte meg, ugyanakkor a pert megelőző levelezés során már hivatkozott a PK 42. számú állásfoglalás indoklására. Az ebben is kifejtettek értelmében az alperes a Ptk. 463. §-ának (1) bekezdése szerint letéteményesként felel a keletkezett kárérét. Azáltal ugyanis, hogy az őrizetében lévő iratokat V. A-nak átadta, lehetőséget teremtett a velük való visszaélésre. A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerint a nem vagyoni kártérítés megállapításához szükséges olyan hátrány bekövetkezése, amely csak ilyen módon orvosolható. A felperes ért hátrányok a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése alapján köztudomású tényként elfogadhatók. Az általa becsatolt iratok igazolják, hogy büntető-, szabálysértési-, valamint egyéb eljárások indultak ellene, valamennyi még nem is fejeződött be. Nem szorul külön bizonyításra, hogy ezek az eljárások milyen kellemetlenséggel, magyarázkodással jártak és járnak a számára. Nincs jelentősége annak az alperes által hivatkozott körülménynek, hogy a felperes büntetett előéletű figyelemmel arra, hogy nem vagyon elleni bűncselekmény miatt ítélték el. Nem tudta viszont bizonyítani azt az állítását, hogy házastársi kapcsolatára is kihatással volt az alperes jogsértése. A csatolt iratokból ugyanis megállapítható, hogy a házasság felbontását ő kezdeményezte. Az életközösség 2009 júniusában szakadt meg, a bontóperben hozott ítélet pedig 2009. április 24-én jogerőre emelkedett. A felperes házastársa legkésőbb ekkor már tudomással bírt a tévedésről. A házastársak közötti viszály és az alperesi károkozás közötti okozati

összefüggés tehát hiányzik. A házastárs tanúkénti meghallgatásától sem lett volna várható az okiratokon alapuló ténnyel ellentétes megállapítás, ezért az elsőfokú bíróság a megidézését mellőzte. Rögzítette, hogy a felperest ért nem vagyoni hátrányt a rendelkező részben meghatározott összeggel látta arányban állónak, és ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a marasztalás összegének 500.000 forintra való leszállítására irányult. Nem vitatta, hogy a felperest kellemetlenségek érték, de álláspontja szerint a megállapított kártérítési összeg aránytalanul sok tekintettel arra, hogy tényleges kára nem merült fel.

A felperes csatlakozó fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult és azt kérte, hogy a másodfokú bíróság a megítélt 1.000.000 forint után 2009. július 7. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamat megfizetésére is kötelezze az alperest. Álláspontja szerint a Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles az alperes a kamatfizetésére figyelemmel arra, hogy a kártérítési igénynek a pert megelőzően nem adott helyt. Csatolta a másodfokú eljárásban azon végrehajtási eljárás iratait, amelyből megállapítható, hogy a feleségével közös bankszámláján lévő összeg a Magyar Telekom Nyrt. által indított végrehajtási eljárás során lefoglalásra került. A tartozás a V. A. által a nevében kötött szerződésből eredt. Végül a végrehajtási eljárást megszüntették, az ingatlanára bejegyzett végrehajtási jog törlése miatt azonban a földhivatal szolgáltatási díj megfizetésére kötelezte. Mindezzel azt kívánta alátámasztani, hogy a mai napig tartó hatása van annak, hogy az iratait az alperes 2008 januárjában más személynek adta át, ezért a megítélt kártérítés összege nem eltúlzott.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett a felperes tökekövetelését részben elutasító rendelkezése, ezt az ítélet tábla a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés nem alapos, a csatlakozó fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a per fő tárgya tekintetében hozott érdemi döntésével és annak jogi indokolásával az ítélet tábla maradéktalanul egyetért. Ebben a körben a Pp. 254. § (2) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira és csak a fellebbezésben foglaltak miatt mutat rá a következőkre.

Az elsőfokú bíróság valamennyi tényező együttes és gondos mérlegelésével határozta meg a nem vagyoni kár nagyságát. Nem lehet kétséges, hogy az iratai jogosulatlan felhasználása folytán a felperes élete elnehezült, védekezésre kényszerült. A csatlakozó fellebbezéséhez csatolt mellékletekből megállapítható, hogy még jelenleg is kénytelen elviselni az így keletkező hátrányokat. Az alperes a

fellebbezésében nem jelölt meg olyan tényt, bizonyítékot, amelyet ebben a körben az elsőfokú bíróság nem, vagy nem megfelelően értékelt. Kizárólag arra hivatkozott, hogy a felperesnek nem merült fel vagyoni kára, ez azonban a Ptk. 255. §-ának (1) bekezdése értelmében teljesen független a nem vagyoni kártól, illetőleg annak nagyságától.

Helyesen hivatkozott ugyanakkor a felperes a csatlakozó fellebbezésében arra, hogy a Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, ezért a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése értelmében az alperes a törvényes mértékű kamat megfizetésére köteles. A felperes kára a 2009. július 7-én az alperesnek küldött felszólító levél megírásakor már nyilvánvalóan bekövetkezett, ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy az alperest a megjelölt időponttól kamat fizetésére is kötelezte. Rögzítette továbbá, hogy a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján pervesztes alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Mindezekre tekintettel a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5)-(6) bekezdése alapján a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére tekintettel mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére. Rögzítette továbbá, hogy a fellebbezési illetéket az alperes személyes illetékmentességére tekintettel az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján .

Budapest, 2012. november 14.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
Angyalka s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő